

ОСНОВНИ АПОСТОЛ

СОВЕТАНЕ ЗА САМОДЕЛНО

И АПОСТОЛ ЖИВОТ

3' 11

Духовно слово (ISSN 1310 - 1943)

ЗА БЛАГОВЕСТИЕ, ДУХОВЕН ЖИВОТ И
ИЗУЧАВАНЕ НА БИБЛИЯТА

ЦЕЛ - Да пръска светлина за спасение на души
ЧРЕЗ - Божията любов и вяра в Христа
РЕЗУЛТАТ - Нова личност и вечен живот в Христа

“Духовно слово” е списание, желаешо да насърчи тези, които познават Бога, във верността на Неговото слово, усърдие в молитва и любов в Господа. То е за тези, които търсят спасение и вечен живот в нашия Господ Исус Христос. Уверени в действителното ръководство на Христа и локалната автономия

на всяко едно събрание или общност от вярващи хора, списанието няма за цел да бъде официален орган на някаква група, църква или сдружение от църкви.

Редакторът и авторите поемат отговорността за публикуваните материали. У ако те помагат по някакъв начин за духовно благословение и Божия благодат, на Бога да бъде слава!

Списание “Духовно слово” се разпространява безплатно, но в действителност излизането на всеки брой коства много усилия и средства.

Тези, които имат възможност и желание да направят дарение, могат да го извършат чрез пощенски запис до:

Христо Георгиев Ръсовски
за “Духовно слово”, София 1164
ул. “Димитър Димов” №26

Благодарим на всички, които направиха възможно издаването на броя.

В ТОЗИ БРОЙ:

“Където падне дървото,,	3
<i>Послания от Мюлер</i> Тайната на щастието	4
Седем неща, които трябва да знаеш	6
Избор и благовестие <i>Х. Т. Кимбер</i>	9
Цялото творение потвърждава Библията <i>Г. Ръсовски</i>	15
Начини за свидетелстване <i>Дейвид Сингър</i>	21
Искаш ли наследство? <i>Емилиан Борисов</i>	22
Храна за развитие на Божии чад <i>Хътчинсън</i>	23
Едно писмо от Содом	25
Алегория за Работодателя <i>Емилиан Борисов</i>	26

Превод и графичен дизайн: Христо и Георги Ръсовски
Редактор: Христо Ръсовски

Christo Rassovsky Editor

За контакти: тел. (02) 866 19 28,
E-mail: duhovnoslovo@yahoo.com
rassovsky@gmail.com

„Където падне дървото...“ (Екл. 11:3)

Проповедникът, автор на книгата „Еклисиаст“ (1:1), е разпознат като Давидов син – безспорно това е бил Соломон. Именно той е властвал като „цар на Ерусалим“. Смята се, че той е написал „Песен на песните“, когато е бил млад, а книгата „Еклисиаст“ е написал в зряла възраст, като човек видял и опитал много неща в разнообразния си живот. Той е имал всичко – от мъдрост и богатство до царско достойнство и власт, но за жалост се е отвърнал от Бога, който му е дал толкова много. Въпреки това обаче през целия си живот той е бил мъдър наблюдател на поведението на другите и поуките, до които е стигнал, е написал в тази книга, за да ни бъдат от полза.

Нека първо обобщим казаното от него в посочената глава, преди да стигнем до падналото дърво. Читателят е увещаван да бъде работлив, а не мързелив, да бъде щедър (1–3 ст.) и да работи (4–8 ст.). Това не е само съвет как да ти минават дните, но има особено значение за това как да служиш на Бога. Най-важният факт, който не бива да забравяме, е, че Бог ще съди всичко; и Той ще произнесе присъдата си за нашия живот (9 ст.).

Твърдението, което намираме в Екл. 11:3, е толкова очевидно, че можем да се запитаме защо въобще го е използвал. Текстът „където падне дървото, там ще си остане“ е толкова логичен факт, че ни се налага да се замислим за значението на думите. Тук не се изтъква причината за падането на дървото, това няма никакво значение; в текста се набляга на безспорния факт, че дървото си остава там, където е паднало – то не може да се вдигне.

Проповедникът размишлява върху някои от нещата, които определят нашите решения и последиците от тях. Хляб, хвърлен по водата, след много дни ще бъде намерен. Той ни насърчава да даваме дял на седмина, даже осмина „защото не знаеш какво зло ще бъде на земята“ (2 ст.) и по такъв начин ни насърчава да бъдем щедри в делата си, а не егоистични. По този начин да бъдем подражатели на Божия характер. „Ако облаците са пълни, изливат дъжд на земята“ – като знак за Божията щедрост, и като Негови служители ние трябва да следваме Неговия пример. Вярващите гледат с увереност

към Съдбовния Престол на Христа, където ще има награди за всяко дело, което е било угодно на Него.

Но какво общо има това с падналото дърво? Не е ли именно това, че за едно дело, вече извършено, няма връщане назад? Начинът, по който се държим, не само е известен на небето, но и се записва там. Всеки ден ние се сблъскваме с трудности, притеснения, възможности, изкушения и предизвикателства. Как ги посрещаме? Как действаме, когато те се изправят пред нас? Понякога, когато погледнем назад, можем да съжалим за пропуснатата възможност, за изблика на гняв, за неспособността да удържим на изкушението, за дните, в които нашата вяра в Господа е била малка. А в други случаи пък може би сме постъпвали мъдро, по начин, който е угоден на Господа. И въпреки че Неприятелят ни е показал, че това, което възнамеряваме да направим, е загуба на време и средства, ние сме били достатъчно своенравни да продължим по същия път. Където падне дървото, там си остава. Тези дела не могат да бъдат променени, тези дни не могат да бъдат повторно изживени.

Това трябва да ни напомня не само за „падналите“ дни, но да бъде също така и предупреждение, тъй като не знаем колко дни ни остават да служим. Ние не знаем кога ще падне дървото, но не за определено дело, а за края на нашата служба тук. Точно както всяко едно дело, така и животът в служение също стига своя край. Дните, месеците и годините няма да ни бъдат дадени отново. Какво сме сторили с тях, е било записано, и когато те свършат, там, където е паднало дървото, там ще си и остане.

Затова нека разглеждаме всяка ситуация, през която минаваме, в тази светлина. Дават ни се безброй възможности да вършим неща, за които ще има награда, и Господ в Неговата милост е готов да ни я връчи. Имайки това предвид, ние трябва да сме готови да се възползваме от всяка една възможност, която Той ни дава, знаейки, че където падне дървото, там и ще остане, когато застанем пред Него. Всяко действие, което сме извършили, и всяка наша мисъл ще лежи там, където е паднала, и няма да може да се помръдне.

„И тъй, внимавайте добре как се обхождате, не като глупави, но като мъдри, като изкупвате благовремието, защото дните са лоши“ (Еф. 5:16).

Послания от Мюлер

Тайната на щастието

Имаме чрез Господната добрина разрешение да започнем още една година и умовете на мнозина от нас без никакво съмнение ще бъдат заети с планове за бъдещето в различни сфери, в които, ако животът ни бъде пощаден, ние трябва да поемаме ангажименти.

Благосъстоянието на нашите семейства, просперитетът на нашия бизнес, работата ни за Господа могат да се считат за най-важните въпроси, които трябва да решаваме, но по моя преценка най-важният въпрос, който трябва да присъства в нашите умове, е следният: Дали душите ни са щастливи в Господа? Други неща могат да ви притискат и да заемат цялото ви внимание; дори работата за Господа може да предяви спешни претенции към вашето внимание, но върховно и от първостепенно значение по важност е да търсим над всички други неща нашите души да са наистина щастливи в самия Бог. Трябва да се стремиш ден след ден да направиш това най-важното занимание в живота си. Това е моето твърдо установено убеждение за последните тридесет и пет години. През първите четири години след моето обръщение аз не знаех за огромното значение на това, но сега, след много опит, аз специално призовавам моите млади братя и сестри в Христа да се утвърждават все повече и повече в Начинателя и Усъвършителя на тяхната вяра. Тайната на всяко истинско служение е радост в Бога, както и да имаме лични опитности в общението със Самия Него.

Но по какъв начин можем да достигнем до това щастливо състояние на душата? Как да се научим да се радваме в Бога? Как да получим това напълно достатъчно, задоволяващо душата ни общение с Него, както и да ни направи способни да отхвърлим нещата от този свят като суетни и безполезни? Моят отговор е, че радостта от общението ни с Бога можем да получим чрез изучаване на Свещеното Писание. Бог в Него ни е открил Себе Си в лицето на Исуса Христа.

В Писанието, чрез силата на Светия Дух, Той се открива на душите ни. Не забравяйте, че това не е бог, дошъл от нашите собствени мисли или от нашето собствено въображение, за който ние трябва да знаем; Той е Бог на Библията, нашият Отец, който е дал благословеният

Исус да умре за нас. Него трябва да търсим и Него да познаваме все повече и повече според откровението, което Той е направил за Себе Си в собственото Си най-драгоценно Слово.

Начинът, по който изучаваме Словото, е въпрос на най-дълбоки и съкровени моменти на общение с Него в благодат. Най-ранната част на деня можем да посветим на размишления върху Писанията. Душите ни трябва да се хранят със Словото. Ние трябва да четем – не за другите, а за себе си. Всички обещания, наиздания, предупреждения, увещания, изобличения трябва да бъдат за самите нас; да ги скрием в нашите собствени пазви. Нека да не пренебрегваме никоя част от Библията: тя трябва да се чете редовно. За да прочетеш любими части от Писанията, като изключваш други части от тях, е навик, който трябва да се избягва. Цялото Писание е Боговдъхновено и трябва да се чете редовно, отвсякъде. Но да четем Библията по този начин, не е достатъчно, ние трябва да се стремим То да стане познато на сърцата ни и лично да Го изпитаме и да се запознаем с Него, Когато Писанията разкриват, блажения Исус, Който доброволно даде живота Си за нас. О, какъв траен и задоволяващ душата ни дял притежаваме ние в Него!

Но тук трябва да отбележим нещо друго: ние обикновено се стремим да вършим това, което знаем, и според светлината, която сме получили; след това със сигурност ще ни бъде дадено и повече. Но ако не успеем да направим това, нашата светлина ще се превърне в тъмнина. Най-дълбоките моменти

на общение, които имаме с нашия Господ, са, когато вървим с искрени, честни и изправени сърца пред Него. Ако в живота ни има недобри неща или сърцата ни са охладнели към Бога, то това е благоприятна почва за неприятеля на нашите души и пътят за общение с Бога може да бъде отрязан (за момента). Колко е важно да се помни това. Духовна немощ и слабости ще ни придружават толкова дълго, колкото оставаме в това състояние на отдалеченост от Бога; но това е различно от моментите, когато охотно допускаме злото в нашия живот. Аз трябва да съм в състояние с истинско и честно сърце да погледна Моя небесен Отец в лицето и да кажа: „Аз съм тук, благословени Господи, направи с мен, както Ти е угодно“.

Нека и да помним, че сме Негови слуги. Нашето време, нашето здраве, нашата сила, нашите таланти, всичко наше е Негово и само на Него. Нека да се стремим да помним това и ще бъдем радостни в Господа през цялата идваща година! Това е Божествен принцип „защото който има, нему ще се даде, и ще има изобилие“; и със сигурност, когато искаме да употребим за Божия слава това, което ни е поверено. Той е верен да преумножи това, което ни е дал. Господ ще ни употреби и радостта ни в Него ще бъде голяма в службата, в която ни е поставил. Братя! Ние имаме само един живот – един кратък живот; затова нека да търсим с цяло сърце общение с Бога в един живот, изцяло отдаден на Господа, и да Му служим с нашето тяло, душа и дух, които са Негови.

Да постоим в молитва, та като растем на години, да не растем в студенина в пътя Господен. Колкото повече напредваме в годините, толкова повече трябва да укрепваме и да увеличаваме духовната сила и енергия в нас, така че последните ни дни да бъдат най-добрите ни дни.

Нашата свята вяра не се състои в говорене. „Реалност, реалност, реалност“ е това, което искаме. Нека работим от сърце; нека бъдем истински. Братя! Ние трябва да живеем така, че когато отидем при Господа, да липсваме както на събранието, така и на света. О, колко бързо преминава времето! Ние трябва да живеем по такъв начин, че ако Господ ни повика, нашите скъпи братя и сестри да могат да почувстват загубата и със искрени сърца да възкликнат:

„О, такъв човек имаше сред нас!“ Ние трябва дори да липсваме на света. Светските лица не трябва да бъдат възпирани да могат да кажат за нас: „Ако някога е имало християни на земята, то този човек е един от тях“.

Но да се върнем към Писанията. В тях, чрез обучение на Светия Дух, ние се запознаваме с характера на Бога. Той е отворил нашите очи, за да можем да виждаме колко е прекрасен Бог в Своите дела и обещания! Този добър, благ, любящ небесен Отец е наш за времето и за вечността; и нашият Спасител, Господ Исус, Който даде Себе Си за нас, е благословеният от Бога Отца, в чиито образ и подобие ние трябва да се преобразяваме, а службата, която имаме при Него, трябва да бъде нашата най-голяма радост и привилегия, докато сме на тази земя.

Но тогава, когато дойдат изпитания и скърби – трудности, в които Бог показва Своето специално отношение към нас, да не роптаем и да не униваме, сякаш Той не е Онзи прекрасен,

мил и благ Творец, представен пред нас в

Иеговото Слово. Ах, не. Възлюбени

в Христа! Нека да се доверим

на нашия Небесен Отец, нека

като малки деца да имаме

пълна вяра в Него, почиващи

в сладката сигурност на

непроменяемата вечна Негова

любов. Нека помним, как

Той е действал към Своите

светии в стари времена, какво

е било Неговото отношение

към тях, нека си припомним

какво е записано за техния

живот; както тогава, така и

сега, Бог със сигурност ще

действа според Своето слово.

Нищо друго не може да

направи душите ни щастливи, освен личните срещи на общение с нашия Спасител. Ако не сме щастливи християни (говоря съзнателно), нещо не е наред. Ако ние не оставим зад гърба си една година, в която сърцата ни са се радвали в общение с Господа, вината е наша и само наша.

В Бога, нашия Отец, и благословения Исус Христос душите ни имат богато, божествено, нетленно и вечно съкровище. Нека действително и на практика да влезем в притежание на тези истински богатства, да, нека да употребим останалите дни от пътуването ни по тази земя за едно все по-умножаващо се в благодат, отдадено служение за нашия Спасител и Господ.

Статията се публикува с позволение на Assembly Testimony.

СЕДЕМ НЕЩА, КОИТО ТРЯБВА ДА ЗНАЕШ!

Мнозина не знаят дали са спасени, или са погинали. Не си ли и ти от тях? Ти трябва и можеш да знаеш това.

Ако досега никога не си потърсил прощение на греховете си от Господа Исуса Христа и нямаш увереност, че греховете са ти простени, то тогава ти си погинал.

„Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога“ (Рим. 3:22).

„Защото заплатата на греха е смърт“ (Рим. 6:23).

„Който вярва в Него не е осъден, който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син“ (Йоан 3:18).

„Ако речем, че нямаме грях, лъжем себе си и истината не е в нас“ (1 Йоан 1:18).

„Който не слуша Сина, няма да види живот, но Божият гняв остава върху него“ (Йоан 3:36).

„И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено на човеците, чрез което трябва да се спасим“ (Деян. 4:12).

Следователно, понеже няма друг начин за спасение, освен да приемеш Исуса Христа за свой личен Спасител, и ако не си Го приел досега, ти си като всички други – погинал.

1. Ти трябва да знаеш дали си погинал.

„А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, сиреч на ония, които вярват в Неговото име“ (Йоан 1:18).

За нощта на първата Пасха Бог каза: „когато видя кръвта, ще ви отмина“. А пък апостолът в своето послание към евреите казва: „И без проливане на кръв няма прощение (на греха)“. И докато нямаш прощение въз основа пролятата кръв на Христа, ти си погинал (твоят грях не е простен).

Когато Адам извърши първия грях и чу, че Бог ходи в Едемската градина, Адам предусети, че ще бъде съден, и като се уплаши, се скри. Щом има някъде грях, в каквато и форма да е той, Бог идва само за съд. Бог идва днес за теб и ти вече си осъден. Когато четеш тези редове, ти съзнаваш, че не можеш да застанеш пред лицето на един свят Бог. Твоята собствена съвест те осъжда. Само едно лице да влезе в небето с неочистен грях, ще направи небето да не е небе. Ти си изгубен, безпомощен, безнадежден без Спасител. Човеци не могат да ти помогнат, защото и те като теб са погинали в греховете си и се нуждаят от Спасител. Христос може да те спаси – Само Той може.

Щом си изгубен и без надежда, ти трябва да се научиш как да се спасиш. Ако беше умрял тази вечер спасен, Бог няма да те приеме в небето, защото, ако всички биха влезли такива, скоро небето ще стане подобно на земята, а е казано в Писанието, че в Божия град няма да влезе нищо нечисто. Би било, меко казано, неразумно и наивно да си представим небето с полиция, лъжци, крадци и т.н. Бог не би отворил небето на нито един, който не е бил напълно изкупен от греха.

Именно поради греха Бог прокле земята (Бит. 3:17; 5:29), а на небето „нищо проклето не ще има вече; и престолът на Бога и на Агнето ще бъде в него, и Неговите слуги ще Му служат“ (Откр. 22:3). Нашият Спасител не би могъл да царува над нещо, което е проклето. Тогава как казват някои, че Господ Исус ще царува на

2. Трябва да знаеш как да се спасиш.

земята? Да, Той ще царува но не на тази земя, защото това, което е проклето, трябва да изгори в огън!

Ти можеш да влезеш в небето напълно изкупен и Бог е направил възможно да знаеш как да бъдеш спасен от твоя грях и от вечно осъждение. Бог провъзгласява това много ясно:

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16).

„Повярвай в Господа Исуса Христа и ще се спасиш“ (Деян. 16:31).

„А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божи чада, сиреч на тия, които вярват в Неговото име“ (Йоан 1:12).

„Защото първо ви предадох онова, което и приех, че Христос умря за греховете ни според

писанията“ (1 Кор. 15:3).

„Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоан 1:9).

Много е ясно, че Исус Христос умря, за да спаси твоята душа. „Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Христос Исус дойде на света да спаси грешните, от които главният съм аз“ (1 Тим. 1:15).

Ако искаш да се спасиш, Бог казва да повярваш в Христа като твой Спасител. Признай, че си погинал грешник, и поискай Той да те спаси. С цялото си сърце Го приеми за свой Спасител. Като сториш това, повярвай, че Той даде живота Си за изкуплението на греховете ти.

Исус казва: „Аз Съм Пътят, Истината и Животът; никой не дохожда при Отца освен чрез Мене“ (Йоан 14:6). „Аз Съм вратата, през Мене

ако влезе някой, ще бъде спасен и ще влиза и ще излиза и паша ще намира“ (Йоан 10:9). „Който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя“ (Йоан 6:37).

От това е ясно, че колкото и да е грешен и отчаян

човек, ако дойде искрено при Исуса с покаяние, вярвайки и приемайки Го за Спасител, Той със сигурност ще го спаси: „Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил, от мъртвите ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява“ (Рим. 10:9, 10).

И сега, след като ясно си разбрал това, коленичи пред Него в молитва, покаяй се, повярвай, приеми Го, помоли Го да ти прости греховете. И когато Той ти отговори, ти ще имаш увереност, че твоите грехове са простени и не е нужно някой да те уверява в това, но самият ти ще знаеш, че си спасен. Тогава ще можеш да кажеш:

**Алилуя, свърши се,
повярвах и аз;
чрез кръвта Си ме изкупи,
Разпнатият Спас.**

Идва Рождество Христово!

Зимата иде – студ пак сковава,
денят става малък – нощта е голяма,
сняг на парцали започва да пада,
елха многоцветна осветява площада.

Навред покрай нея – все весели хора,
че от делник отдъхва си всяка душа,
време настъпи за желана отмора,
празници идват – свърши труда.

Но знаят ли тези какво ще празнуват,
или пълни трапези само бленуват,
а ти дет' четеш, и ти ми кажи,
познаваш ли лично, Тоз койт' се роди,

в мизерната ясла - обор животински,
Когото света пренебрегна същински?
за Него бележиме ний рождество
а не за подарък, прасе или празненство.

И знаеш ли Кой Го прати, тук, на земята,
да бъде хулен, бит и на кръст умъртвен,
и с гвоздеи сиви в ръцете, краката,
да бъде проклет – за теб и за мен.

Бог Отец, който прати Сина Си,
Той и от гроба Го възкреси,
сторейки това – за греха ти плати.
И веднъж завинаги смъртта победи!

Замисли се какво Той сторил е за тебе,
И има ли място в сърцето ти днес,
защото създател е Той на земя и небе,
и вечно покрит е със слава и чест.

Но тук сред долни развратници слезе,
да изпие до дъно чашата гневна,
пълната чаша, от която произлезе
страшната Божия ярост безмерна.

Затова никой няма да има оправдание,
че не чул, не разбрал или няма вина.
Бог справедлив е - ще има въздаяние,
за хорската коледа и всите безумни дела.

Честито Рождество Христово!

Георги Ръсовски

Щом приемеш Христа за свой личен Спасител, ти ще имаш един сигурен наставник и това е Светият Дух. „А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал“ (Йоан 14:26).

Но ако не внимаваеш в Неговото водителство, можеш да станеш причина да се похули Неговото име. Ти знаеш, че преди да бъдеш спасен, животът на други неискрени християни е бил често за теб спънка да приемеш Христа. Ти не желаеш сега твоят живот да съблазнява другите, нали?

В желанието си да живееш щастлив и успешен християнски живот, трябва да се предадеш на Христа. Той те откупи със Своята кръв и ти напълно трябва да Му повериш водителството на живота си. Повери Му това, което Той е изкупил. „И тъй, моля ви, братя, поради Божиите милости да представите телата си в жертва жива, свята, благоугодна на Бога, като ваше духовно служение“ (Рим. 12:1; сравни с Рим. 6:1–17). Тогава запомни, че Христос, който умря за твоите грехове, възкръсна от мъртвите и сега живее да ти помага. „Христос Исус... Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайствува за нас“ (Рим. 8:34). Той се моли за нас. „И аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“ (Мат. 28:20). Той е по всяко време при теб. „Понеже в това, дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага“ (Евр. 2:18). Той познава твоите борби и ще ти помогне. Живей не като че ли искаш да изпълниш старозаветния закон, защото никой никога не го е изпълнил, но да

3. Трябва да знаеш как да живееш християнски живот.

угодиш на Единствения, когото любиш. „Ако ме любите, ще изпълните Моите заповеди“. Тази любов ни води към плодоносен истински радостен християнски

живот. Бъди истински християнин, живеи винаги в Христовото присъствие. Бъди в служба за Христа. Всичко за Христа.

Чети Библията всеки ден – „пожелавайте като новородени младенци, чистото духовно мляко, за да пораснете чрез него към спасение“ (1 Петр. 2:2). Растене без храна е невъзможно. Така е и в духовния свят. Там необходимата храна е Библията: „не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което излиза от Божиите уста“ (Мат. 4:4).

Постави Христа на първо място в живота си и нека Той да го ръководи. „Първом търсете Божието царство и неговата правда; и всичко това ще ви се прибави“ (Мат. 6:33). Тази любов към Христа и даване първенство на Него е една от тайните за примерен християнски живот. Малко християни познават тази тайна – а тя е толкова важна.

Моли се – „Не ни въвеждай в изкушение“. „Не се безпокой за нищо: но във всяко нещо с молитва изказвайте прошенията си на Бога с благодарения; и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христа Исуса“ (Фил. 4:6–8).

Пребъдвай в Господа Исуса Христа и така Светият Дух да принася плод в живота ти. А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание (Гал. 5:22, 23). „В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици“ (Йоан 15:8).

Една от необходимостите за успешен християнски живот е четенето на Библията. Има три стиха в Библията, които силно говорят за успех и трите наблягат да се изучава

Божие Слово, но в Дух и в Истина, защото буквата убива, а Духът оживотворява:

„Тая книга на закона да се не отдалечава от устата ти; но да размишляваш върху нея денем и нощем, за да постъпваш внимателно според

4. Трябва да знаеш как да четеш Библията за наслада и полза.

всичко, каквото е написано в нея, защото тогава ще напредваш в пътя си, и тогава ще имаш добър успех“ (Ис. Нав. 1:8).

„Началото на мъдростта е страх от Господа; Всички,

които се управляват по Него, са благоразумни“ (Пс. 111:10).

„Така ще намериш благоволение и добро име

На стр. 11

ИЗБОР И БЛАГОВЕСТИЕ

Х. Т. Кимбер

Впечатлението, които някои оставят след себе си за тази тъй важна и ценна истина, е, че Бог „избира“ някои хора да бъдат спасени, а други не. Такова едно твърдение може да не бъде изказано директно, но то е логичен извод от тяхното учение. Следствието от това погрешно тълкуване относно „избора“ е, че се отрича Божиата ясна и недвусмислена декларация, изявена в Неговото Слово, а именно, че Благовестието е за всяко човешко същество без изключение, за да може всеки да дойде до спасение чрез вяра. За да се опровергае подобна грешна и вредна теза за „ограничено изкупление“, е достатъчно да посочим някои от многото божествени декларации в Божието Слово:

„Благоволя ли Аз в смъртта на нечестивия? казва Господ Иеова, а не по-добре да се обърне от пътя си и да живее?“ (Езек. 18:23).

„Господ е близо при всички, които Го призовават, при всички, които с истина Го призовават“ (Пс. 145:18).

„Идете, прочее, научете всичките народи и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух“ (Мат. 28:19).

„И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар. Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден“ (Марк. 16:15, 16).

„Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси“ (Лк. 9:56).

„Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото“ (Лк. 19:10).

„...и че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всичките народи“ (Лк. 24:47).

„А тия са написани, за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и като вярвате, да имате живот в Неговото име“ (Йоан 20:31).

„Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот: понеже Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва, е вече осъден, защото не е повярвал в името на Единородния Божий Син“ (Йоан 3:16–18).

„Истина, истина ви казвам, който слуша Моето учение и вярва в Този, Който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, но е

преминал от смъртта в живота“ (Йоан 5:24).

„Аз съм вратата; през Мене ако влезе някой, ще бъде спасен, и ще влиза, и ще излиза, и паша ще намира“ (Йоан 10:9).

„Защото на вас е обещанието и на чадата ви, и на всички далечни, колкото Господ, нашият Бог, ще призове при себе Си... за което спасение ви призова чрез нашето благовестие, за да получите славата на нашия Господ Исус Христос“ (Деян. 2:39; 2 Сол. 2:14).

„Наистина виждам, че Бог не гледа на лице; но във всеки народ оня, който Му се бои и върши правото, угоден Му е“ (Деян. 10:34–35).

„За Него свидетелствуват всичките пророци, че всеки, който повярва в Него, ще получи чрез Неговото име прощение на греховете“ (Деян. 10:43).

„А сега и независимо от закон се яви правдата от Бога, за която свидетелствуват законът и пророците, сиреч правдата от Бога, чрез вяра в Исуса Христа, за всички [и на всички], които вярват; защото няма разлика“ (Евр. 10:21–22).

„Понеже няма разлика между юдеин и грък, защото същият Господ е Господ на всички, богат към всички, които Го призовават. Защото всеки, който призове Господното име, ще се спаси“ (Рим. 10:12, 13).

„Той умря за всички, за да не живеят вече живите за себе си, но за Този, Който за тях е умрял и възкръснал“ (2 Кор. 5:15).

„Но писанието затвори всичко под грях, та обещанието, изпълняемо чрез вяра в Исуса Христа, да се даде на тия, които вярват“ (Гал. 3:22).

„Благовестието..., което е било проповядано на всяка твар под небесата“ (Кол. 1:23).

„Бог, нашия Спасител, Който иска да се спасят всичките човеци и да достигнат до познание на истината. Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и човеците, човека Христос Исус, Който, като своевременно свидетелство за това, даде Себе Си откуп за всички“ (1 Тим. 2:3–6).

„...понеже за това се трудим и се подвизаваме, защото се надяваме на живия Бог, Който е Спасител на всичките човеци, а най-вече на вярващите“ (1 Тим. 4:10).

„Защото се яви Божиата благодат, спасителна за всичките човеци“ (Тита 2:11).

„Господ не забавя това, което е обещал, според както някои смятат бавенето, но заради вас

търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние“ (2 Петр. 3:9).

„Той е умилоствение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят“ (1 Йоан 2:2).

„Аз съм Алфа и Омега, началото и краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. ... О, вие, които сте жадни, дойдете всички при водите; и вие, които нямате пари, дойдете купете, та яжте; Да! дойдете, купете вино и мляко, без пари и без плата“ (Откр. 21:6; Ис. 55:1).

„И Духът и невестата казват: Дойди. И който чуе, нека рече: Дойди. И който е жаден, нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота“ (Откр. 22:17).

„Изборът“, който е Божий се отнася за крайната слава, приготвена за всички изкупени, когато ще се сбъдне Божието предвечно намерение, когато се положи последния жив камък в Неговия духовен дом и това е наистина суверенен акт на Бога, който се изпълнява стъпка по стъпка чрез Неговата чудна благодат. Кулминацията в Божия избор се крие отвъд промяната, която настъпва в сърцето на спасения грешник. Вярващите са „избрани“ за всичките неща, които е приготвил Бог за тия, които Го любят“ (1 Кор. 2:9; 1 Петр. 1:2; Римл. 8:29).

На Божия избор не може да се гледа като резултат от някаква предизвестена селекция, защото „Бог на всяка благодат, Който ни е призовал в Своята вечна слава чрез Христа [Исуса]“, не се подиграва с човеците, като ни инструктира да проповядваме Благовестието на неспасените и обременени грешници, знаейки през цялото време, че някои не могат да бъдат спасени, защото те не са „избрани“!

Така щото човеците остават без извинение, ако не се покорят на Бога, на Неговото Слово и не приемат жертвата, дадена за тях, в лицето на Господа Исуса Христа. Отговорността, която стои пред човека се състои в приемането на Неговата жертва, което е акт на послушание, а не е някакъв алтернативен път, по който можем да вървим или да не вървим.

„Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене ... до края на земята“ (Деян. 1:8).

„За Него свидетелствуват всичките пророци, че всеки, който повярва в Него, ще получи чрез Неговото име прощение на греховете си“ (Деян. 10:43).

Статията се публикува с позволението на
Assembly Testimony.

Нечий гроб...

Приятелю, поспри за малко,
спри за малко, прочети,
тук, аз къдет' съм, без съмнение,
след кратко време ти ще си!

Но, приятел, не се заблуждавай,
под тоз бял камък единствено лежи
временната земна хижа,
че тялото умира, изгаря и изгнива.

А душата вечна е – тя е от значение!
О, приятел! Замисли се: твоята душа къде ще
иде?
Дали в блаженство при Христа?
Или за осъждение – в пъкъла!

Че, приятел, животът е лъх
и за беда – хората скачат във вечността,
без да знаят какво ги чака,
след последния им дъх.

Приятел, и всичко да имаш тук на земята,
какво ще вземеш в гроба с теб,
и с какво ще се ползваш, приятелю мой,
щом загубиш душата...

Моля те, приятел, мъдро разсъди,
изборът е от значение.
Покай се и Спасът приеме!
Той дава нам спасение!

Че затова Христа умря –
умря и възкръсна!
Грешниците да спаси,
да са с Него в небеса.

Но ти мене не мисли,
че докато четеш тези ми слова,
аз съм в слава при Отца,
и с изкупените вси – пея радостни псалми!

Точно за това благодарен съм на Господа,
че грешен бях – Той мен изкупи,
мъртъв бях, Той съживи
и пред най-страшния Съдия мене оправда!

И сега, преди да продължиш
в суетата на деня, хубаво си помисли,
приятелю, за живота и смъртта –
душата си спаси чрез Господа Христа!

Георги Ръсовски

пред Бога и човечите. Уповавай на Господа от все сърце, И не се облягай на своя разум“ (Пр. 3:3-4).

Само така можеш да знаеш Божията воля за твой живот. Нито един християнин не може да води успешен живот, без да знае Божията воля.

Ако твоето сърце е променено и Сам Бог на светлината те е приел като Свое дете, то твоят интерес към Библията би трябвало да произлиза от факта, че тя е вече писмото на Небесния Баща до теб. Неговото Слово е храна за твоята душа.

Първо прочети Новия завет и тогава Стария завет. Чети системно всеки ден по една част. Старият завет се занимава главно с Израил и Божията обхода с него като народ, от който трябваше да дойде Христос. Той съдържа и много образи, които говорят за Помазаника, и Божии обещания за Неговото идване. Новият завет разглежда идването на Исуса Христа, за да изпълни волята на Отца, да даде доброволно живота си за изкуплението на човека от греха и неговата проклетия – смъртта. В Новия завет се разкрива тайната, която е била скрита в стари времена, а именно – предвечното Божие намерение да изгради Своя Дом, който е и Негов храм, от всички изкупени, от всеки народ и от всяка националност, както и апостолът възкликва: „Неговият дом сме ние...“ (Евр. 3:6). „Като прочитате, може да разберете моето проумяване в Христовата тайна, която в други поколения не биде известна на човешкия род, както сега чрез Духа се откри на Неговите свети апостоли и пророци, а именно, че езичниците са сънаследници, като съставляват едно тяло, и са съпричастници на [Неговото] обещание в Христа Исуса чрез благовестието“ (Ефес. 3:4–6). Така щото няма вече юдеин или грък, но има един нов човек, създаден по образа на Господа Исуса Христа чрез вяра в Него. В Новия завет се разкрива тайната на благовестието, чрез което всеки може да дойде до покаяние и да се примири с Отца, както и да има пълнотата на надеждата в Бога поради това, че Господ Исус възкръсна, възнесе се и седна отдясно на престола на Отца, и когато се яви при Своего пришествие в края на времената, то всички, които са негови деца, ще възкръснат за вечен живот, а не за вечно осъждение. Новият завет разкрива тайната за изграждането на Христовото тяло. В Стария завет Божият народ е под закон, а

старозаветните изявления са често символи и сенки, повечето от тях са праобрази за идващия Христос. В Новия завет Божият народ е под благодат; символите и сенките на Стария завет се изпълняват в идващия Божий Агнец. Когато четеш Божието Слово, старай се да откриеш къде има явно или скрито откровение за Исуса Христа. Той е ключът на Библията.

Стария завет говори за времето, когато Той ще дойде. Новият завет е написан, защото Той дойде и пак ще дойде на облаците при Своего пришествие. Първите пет книги от Стария завет ще ти помогнат да разбереш началото на всичко в света. Дванадесет исторически книги дават историята на Израил до 400 г. преди идването на Христа. Следващите пет книги се занимават с духовния живот и проблемите му. Седемнадесет пророчески книги са предупреждения, напътствия и пророчества за бъдещето на Израила и народите.

Новият завет има пет исторически книги – четирите евангелия, описващи живота на Христа, и книгата „Деяния на апостолите“, разглеждаща развитието на Господното събрание; двадесет и една книги са съвети за вярата, учението и духовния живот; и една пророческа книга, занимаваща се най-вече със събитията на последните дни на света, когато Христос ще се яви, за да вземе всяка власт.

Когато си служиш с Библията, помни, че Нейният автор е Светият Дух; искай в молитва Той да ти дава обяснения на Нейното значение. „Той ще ви научи на всяка истина“. Искай Той да ти открива Христа, защото цялата Библия говори за Него. „Той Мене ще прослави, защото от Мене ще взима и ще ви известява“ (Йоан 16:14).

Винаги имай молив и хартия и си отбелязвай стихове, които ще са ти полезна помощ, и подчертавай онези места, които ти правят особено впечатление. Ако искаш да си силен със Словото, изучавай точно какво е казано в пасажа, на който Бог ти е обърнал внимание. Това прави постоянно, докато добре научиш къде се намират и какво значат. Тогава виж каква тема разглеждат тези стихове, както на теб ти е открито, и групирай точките около твоята тема. Светият Дух е логичен и твоето говорене ще е такова.

Чети внимателно предшестващите и следващите части на отделните пасаж, за да вникнеш най-добре в смисъла на книгата. Фалшивите учения са често истина, поставена на неправилното място. Отбелязвай си в

изучавания текст кой говори, на кого говори и причината.

Така всеки ден ще растеш в познанието за Исуса Христа и Божиата мъдрост. И най-вече е важно да помним, че изучаването на Божието Слово трябва да става под водителството

на Светия Дух, в противен случай то няма да има живот в себе си и дори изучаването да е на академично ниво, усилията ни в това направление ще ни отдалечат от неговият правилен духовен смисъл.

Молитвата е личната ти връзка с Бога. Апостол Павел казва: „Непрестанно се молете“. Ние трябва да живеем в непрекъснато, съзнателно общение с Бога.

Когато учениците поискаха от Исуса да ги научи как да се молят, Той им даде Господнята молитва (Мат. 6:9–13; Лука 11:2–4). В нея има поклонение, прошение и прослава (хвала и благодарност на Бога). Тази молитва ни показва само по какъв начин да пристъпим към нашия небесен Отец и по какъв начин да отправим нашите прошения към Него.

Ние трябва да се молим не със заучени молитви, а да разкриваме сърцето си пред Господа; тогава молитвата има сила. Когато сме искрени, Светият Дух ще ни направлява дори и в изказа на нашите прошения, защото Бог гледа сърцето, а не лицето. Иди при Него в смирение и се уповай на Него, и Той ще те чуе. Само защото идваш при Него чрез Неговия Син, Той ще приеме молитвата ти в името на Исуса Христа. „Каквото поискате от Отца в Мое име, ще ви бъде“. „Ако поискате нещо в Мое име, ще ви се даде“. „Истина, истина ви казвам, каквото и да просите от Отца в Мое име, ще ви се даде“. „И тъй, братя, като имаме чрез кръвта на Исуса дръзновение да влезем в светилището, нека пристъпваме с искрено сърце в пълна вяра...“ (Евр. 10:19, 22). „И тъй, като имаме велик Първосвещеник Исуса, Божия Син ... нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно“ (Евр. 4:14, 16).

Търси Светия Дух, за да те ръководи в молитвите, така че ти да се молиш в Духа, а не с плътта. „Така също и Духът ни помага в нашата немощ; понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайствува в нашите неизговорими стенания“ (Рим. 8:26).

Двете важни условия за отговор на молитва са вяра и покорност. „Нека бъде според вярата ти“ е често казвано от нашия Господ. „Без вяра, обаче, никой не може да угоди на Бога“. Господ Исус каза: „Всичко каквото поискате в молитва,

5. Трябва да знаеш как да се молиш.

вярвайте, че сте го получили, и ще ви се сбъдне“ (Марк. 11:24).

Покорността е второто необходимо условие. „Ето, ръквата на Господа не се е

скъсила, та да не може да спаси, Нито ухото Му отпъяло, та да не може да чува; Но вашите беззакония са ви отлъчили от Бога. И вашите грехове са скрили лицето Му от вас, та не иска да ви чува“ (Ис. 59:1, 2). В Евангелието на Йоан молитвата и покорността са поставени заедно: „Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя. Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“ (Йоан 14:14, 15). И пак казва: „Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте, каквото и да желаете и ще ви бъде“ (Йоан 15:7). Ако Неговото Слово има сила в тебе, то и твоите молитви ще имат сила при Него. Това е една здрава основа за отговор на нашите молитви, макар че малцина виждат това.

Бъди ясен в молитвите си и искай отговор от Господа. Не бързай да се отговори по твой начин. Остави Той да те направлява и чакай Неговия отговор. „Но ония, които чакат Господа, ще подновят силите си, ще се издигнат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат“ (Ис. 40:39).

Живей в постоянна съзнателна духовна връзка с Христа. Той да бъде над всичко в твоя живот. Това, разбира се, може да стане единствено ако ти познаваш Исуса Христа като свой личен Спасител и твоят живот се е променил не по някакво стечение на обстоятелствата или от човешки усилия, но е резултат на Божиата благодат, която променя човешкото сърце, и тогава един такъв живот на следване на Христа не е мъка, а радост и е желателен повече от всичко!

Когато Бог ти отговори на молитвата на Неговото време, тогава ти не можеш да не благодариш. „Който принася хваления, Ме прославя“. „Благодари на Бога; и изпълни обещанията си към Всевишния; призови Ме в ден на напасть и Аз ще те избавя и ти така ще Ме прославиш“ (Пс. 50:14, 15).

Един от верните знаци на спасението е желанието и други да се спасят, което е съвсем разбираемо, защото този, който е излязъл от погибелта и е осветлен от Истината, със сигурност желае и неговите близки да го последват в пътя, който отива в Живот, а не да погинат в греховете си, осъдени за вечни времена.

Ако нямаш желание да следваш Господа, изпитай себе си и виж къде си изпаднал. Божието Слово е като едно огледало за душата. То ясно отразява твоето духовно състояние. Огледай се в него и виж какво показва. Може би това, което ще видиш, ще те стресне!

Знай, че истинското спасение е по благодат, а не чрез дела. Но делата на вярата винаги присъстват в живота на спасените по благодат. „Но ще рече някой: Ти имаш вяра, а пък аз имам дела; ако можеш, покажи ми вярата си без дела, и аз ще ти покажа вярата си от моите дела“ (Як. 2:18). „Обаче искаш ли да познаеш, о, суетни човече, че вяра без дела е безплодна?“ (Як. 2:20).

Тези, които казват, че са християни, трябва да са родени от Бога, в противен случай те са само на име християни, без да познават Бога, и тяхната вяра е безплодна. Делата в християнския живот се извършват с присъствието на Светия Дух и с Неговата сила, иначе какъвто и плод да има – той не ще устои. Основното дело, което трябва да извърши всеки християнин, е да благовества и да разпространява Пътя, Истината и Живота, които дойдоха с Господа Исуса Христа. Така Божиите чада продължават свидетелството на Христа за Отца, защото Божият Син е в техните сърца, чрез присъствието и водителството на Светия Дух. „Но... сме били одобрени от Бога да ни се повери делото на благовестието...“; „...и че повери на нас посланието на примирението“ (1 Сол. 2:4; 2 Кор. 5:19). „И заръча ни да проповядваме на народа и да засвидетелстваме, че той е определеният от Бога Съдник на живите и мъртвите“ (Деян. 10:42).

Жетвата е изобилна, а работниците малко, затова е много важно ти да си отговорен в делото, което Бог ти е поверил. Не е необходимо да мислиш, че Той те призовава да станеш проповедник, но напълно е сигурно, че ще те призове и употреби.

6. Трябва да знаеш как да служиш на Бога.

Животът на Божиите чада е и една война, но не срещу плът и кръв, а срещу поднебесните сили. Това е духовна война, защото Сатана е неприятел

на Христа и на човешките души и търси начини да осуetyа Божието намерение за спасение на човешката душа. Именно

в тази среда работят Божиите чада. Те са Божиите труженици, които въпреки че са в лагера на неприятеля, са спасени, дори нещо повече – сам Бог им приготвя трапеза, и то в присъствието на неприятеля, затова Господ Исус се моли на Отца за тях: „Аз не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от Лукавия“. Така по един чуден начин за изграждането на Божият свят град – небесният Ерусалим, се работи тук – на тази земя, и то в безопасност, на „който архитект и строител

е Бог“ (Евр. 11:10). Работниците са на земята – една пуста и изнурена земя, една пустиня; а в същото време строежът и издигането на постройката е в небето. Няма никъде другаде такъв грандиозен проект и строеж и ние трябва да сме смирени, отговорни и дръзновени, за да изпълним Божията воля в нашия живот. Живот на свидетелство, живот на устояване и упование в Бога. „Бъдете трезвени и будни. Противникът ви, Дявола, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне. Съпротивете му се, стойки твърди във вярата, като знаете, че същите страдания се понасят и от братята ви в света“ (1 Петр. 5:8, 9).

Не се страхувай от заплахите на неприятеля, нито се спирай пред препятствията му. За тази война Бог е дал въоръжение: „Облечете се в Божието всеоръжие, за да можете да устоите срещу хитростите на дявола“ (Ефес. 6:10–20).

На тези, които са изпълнили дълга си и са устояли докрай, Бог е приготвил награда: „Господарят му рече: Хубаво, добри и верни слуги! в малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си“ (Мат. 25:21).

Намери своето място и побързай да работиш за Господа. Дръж здраво това, което Господ ти е поверил. Времето е кратко – „Ето, ида скоро; и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му“ (Откр. 22:12).

На всеки мислещ християнин скоро става ясно, че е много важно да познава Божията воля. Вие може би сте наблюдавали живота на много християни,

който е смесица от множество падения, защото те не са знаели как да открият и приложат Божията воля в живота си. Господ Исус казва, че има двама господари и човек служи на единия от двамата, а това означава, че човек няма свободна воля, но неговата воля е подчинена на единия от двамата господари. „Никой служител не може да служи на двама господари; защото или ще намрази единия и другия ще обикне, или ще се привърже към единия, а другия ще презира. Не можете да служите на Бога и на мамона“ (Лк.16:13). Очевидно е, че животът на човека се контролира от единия от двамата господари. Сатана контролира човешките чрез силата на греха, а Бог дава свобода от греха чрез силата на Благодатта и тези, които са освободени от силата на греха и на смъртта, с радост позволяват на Благодатта да ги води в живота. Някои хора си мислят, че имат свободна воля, но това няма как да е така, след като неспасеният грешник е роб на греха и той е воден от волята на по-силния от него – от Сатана, което е истинска трагедия.

Очевидно е, че за да избегнеш това състояние, първата стъпка е да пожелаеш да вършиш Божията воля. Нашият Господ каза: „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението Ми е от Бога или от Себе Си говоря“ (Йоан 7:17). Трябва да направиш тази първа стъпка и да я прилагаш, в противен случай всички съвети са безполезни.

Върши Неговата воля. В Притчи 3:5, 6 ни е посочено, че това е пътят. „Уповавай се на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум. Във всичките си пътища признавай Него и Той ще оправя пътеките ти“. Това, което най-често ни пречи, е, когато се облягаме на нашия разум. Мъдрецът е казал: „Във всичките си пътища признавай Него, и Той ще оправя пътеките ти“. Но какво означава това на практика? И за най-малките неща се допитвай до Него и Той ще ти покаже какво да вършиш. Ако пътуването трябва да бъде направлявано, то стъпките трябва да бъдат посочени. „Стъпките на човека се оправят от Господа; Как, прочее, би познал човек пътя си?“ „И ушите ти ще слушат зад тебе слово, което, когато се отклонявате на дясно и когато се отклонявате на ляво, ще казва: Това е пътят, ходете по него“ (Ис. 30:21). Това е живот стъпка по стъпка. Неговият глас и твоята стъпка, Неговият глас и твоята стъпка.

Ти казваш, че така се върви бавно. Може би, но няма да има фатални падения и връщания.

„Той ще оправя пътя ти където и да идеш“. Пътят ти ще е сигурно ръководен, ако слушаш Неговите съвети.

Когато се молиш за водителство, следвай Неговия глас, а не върви пред Него. Господ Исус е твоят Пастир, а пастирът винаги върви пред стадото и то Го следва. „Облегни се на Господа и чакай Него“ (Пс. 37:7). „Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, ще се издигат с крила като орли, ще тичат и няма да се уморят, ще ходят и няма да отслабнат“ (Ис. 40:31).

7. Ти трябва да знаеш как да разбираш волята на Бога

Но как Той ще ми посочи пътя и как аз ще разбера, че този път е за мен? Господ Исус каза: „Моите овци слушат гласа Ми и аз ги познавам, и те Ме следват“

(Йоан 10:27). Само в този стих са казани три важни неща, които, ако са факт в твоя живот, ти ще имаш Божието присъствие и Неговото водителство.

1. Ние трябва да сме от Неговото стадо. Не да се присламчваме към него, а Той да ни познава. Мнозина казват: „Аз познавам Исуса и Го следвам“. Това е необходимо условие, но не е достатъчно. Когато и Господ Исус ни познава, тогава ние сме законнородени и сме част от Неговия дом. По това познаваме, че сме законнородени, когато имаме Неговото свидетелство в сърцата си.

2. Когато сме законнородени, тогава имаме вкус към небесната храна и желание да споделяме с Него. Така ние развиваме и чувствителност към Неговото говорене и разпознаваме гласа Му. Тук неприятелят със сигурност ще се опитва да имитира Неговия глас с цел да ни отклони от пътя, но колкото повече общуваме с нашия Господ, толкова повече нашето познание за Него се увеличава.

3. След като сме законнородени в Дома Господен и пребъдваме в Господа (като ежедневно отделяме време за четене на Библията и размишляваме върху нея, както и да отделяме време за молитва), ние ще имаме чувствителност към Неговото говорене и можем да разпознаваме Гласа Му, а към това като прибавим послушание и смирение на Неговото Слово, тогава ние винаги ще Го следваме и никога няма да сбъркаме пътя.

Помни: приятели, врагове, твоето собствено „Аз“, себелюбието, Сатана изискват да бъдат чути. Христос трябваше да предупреди Петър: „Махни се зад мене, Сатано“. Изпитвай всеки дух и всяко водене чрез откритата в Библията Божия воля. Днес има много водачи и учения, които се борят за твоето внимание и ако ти не се водиш от Словото, твоят път може да завърши трагично.

Най-после трябва да знаем, че Бог ни води чрез водителството на Светия Дух. „И аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века. Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото го не вижда, нито го познава. Вие го познавате, защото той пребъдва във вас и във вас ще бъде“ (Йоан 14:16, 17).

Грижата да се вслушваме в Неговия глас и да Го следваме скоро ще ни възнагради с благословение. И когато знаеш каква е Божията воля, побързай да я изпълниш.

„Каквото ви рече, сторете“ и тогава ще видите Божията слава и помни думите: „Той ще оправя пътеката ти“.

„Божията слава чудна е! Пречудна в действие; съвсем различна от това, що хвалят людете! А правдата, щом Бог е Бог, е сигурна в успех. Съмнение невярност е, отстъпване е грях.“

Цялото творение потвърждава Библията

Георги Ръсовски

Библията в сегашния си вид е преведена на почти всички възможни езици, разпространена е из целия свят и е най-отпечатваната книга. Тук ще разгледаме защо въпреки това има хора, които оспорват истинността ѝ и не вярват в съдържанието ѝ, ще видим и дали човек може да остане безпристрастен към посланието ѝ.

Библията се състои от 66 различни книги, написани от над 40 различни човека в период от около 1500 години, на 3 континента, на 3 различни езика. Повечето ѝ автори не са имали нищо общо помежду си, не са се познавали – били са от царе до затворници и от рибари до овчари. Самите те също са били много различни един от друг и в никакъв случай не можем да кажем, че простата случайност е избирала еднотипни хора и за това така се е получило. Бог е избрал: Исая, който има за жена пророчица (Исая 8:3), Осия, който придобива наследници чрез блудство (Осия 1:2), нежененият млад мъж Йеремиа (Йер. 1:6; 16:2), Йезекиил, който овдовява преждевременно (Йезек. 24:15-18). Избрал е също и Даниил – един принц (Дан. 1:3, 6), Амос – пастир (Амос 1:1). Бог е призовал и „неукия и обикновен“ Петър (Деян. 4:13), също и Павел, „възпитан при нозете на Гамалиил“ (Деян. 22:3). Това са само някои от различните по характер и съдба автори на книгите в Библията. Въпреки това нейният смисъл и нейното послание е едно и също от корица до корица. Няма нито едно противоречие в съдържанието ѝ, макар авторите на повечето от книгите да не са имали пред себе си други от писанията, написани преди тях, „Защото, когато ви обявихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитро измислени басни, а бяхме очевидци на Неговото величие“ (2Петр. 1:16). За това по-долу ще изложим някои от най-често срещаните аргументи, които хора посочват – без всякакъв разум – като оправдание да не вярват в съдържанието ѝ.

Библията не е ли написана много отдавна и това, което е стигнало до нас, сигурно не е оригиналът?

– Да. Книгите в Библията са написани много отдавна, само че това, което имаме днес, напълно съответства на оригинала. Всеки, който се поинтересува, ще разбере, че има над 24 000 оригинални свитъци или части от свитъци само от Новия завет, които се пазят и до днес се използват за превод и съпоставка. От тези свитъци 5800 са почти напълно запазени и 99% са идентични един с друг, като единствените разлики са малък брой правописни грешки или разменен словоред, но без да има някакво смислово изменение! Впечатляващ е и фактът, че най-старите копия са написани 50–60 години след авторското им написване. За някои, които не са се занимавали с подобни сметки, тези цифри може и да не значат много, затова ще ги сравним с някои други свитъци от античния свят. Например „Галски войни“ от Юлий Цезар – те са единствената информация за Юлий Цезар, която имаме, и всичко, което се знае за него, е от тях. В света има около 12 оригинални копия на „Галски войни“, като най-старото копие датира 1000 години след авторското написване, само че никой не оспорва истинността им. Друг пример е „Поетика“ от Аристотел – по-малко от 10 оригинални копия на свитъци, най-ранното е 1400 години след авторския текст. И отново всичко, което знаем за него, е именно от там. А за писанията на Сократ нямаме нито едно оригинално копие или дори част от такова;

всичко, което знаем за Сократ, е това, което Платон е написал за него. И въпреки това никога не се съмнява, че Сократ е съществувал.

Също така всеки път когато се прави превод на Библията, той се прави от тези оригинални свитъци, а не от предишни преводи.

Кой тогава е решил кои книги да влязат в Библията?

– „Цялото Писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата“ (2 Тим. 3:16).

Тези 66 книги, които се намират в Библията, се наричат канон, чието оригинално значение е: „правило, стандарт, мярка или списък“. Още от времето на Мойсей, който е живял преди около 3500 години, хората са разпознавали определени писания като гласа на Бога, Който говори чрез тях. И с течение на времето тази сбирка от авторитетни писания е нараствала. И 39-те книги от Стария завет са били събрани преди времето на Господ Исус, тъй като и Той самият е чел от тях и ги е ползвал. Същите тези книги, със същото съдържание, имаме и ние в нашите Стари завети днес.

Книгите от Новия завет от своя страна са писани от апостолите, които Исус е избрал. Както старозаветните автори, така и апостолите са имали дадена от Бога власт чрез Светия Дух, така че техните писания са Боговдъхновени – движени от Светия Дух. Тази нова сбирка от книги се нарича Новият завет и съответно е това, което имаме днес в нашите Нови завети.

На няколко места дори можем да видим как самите апостоли се отнасят към писанията на своите братя – като към свети писания. В 2 Петр.

3:15-16 апостол Петър ясно и точно заявява, че писмата на апостол Павел са от Господа. В 1 Тим. 5:18 пак апостол Павел се отнася по същия начин към Евангелието на Лука.

Църковният съвет на ранната църква многократно е дискутирал стойността на различните книги и към края на IV век вече е имало общо становище, че Новият завет се състои от 27-те книги, които познаваме и днес.

Има ли достатъчно исторически и археологически доказателства?

– „Така казва Господ: Застанете на пътищата и вижте, и попитайте за древните пътеки – къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си“ (Йеремия 6:16).

Има над 23 000 археологически разкопки, свързани със случки, събития и личности от Библията, всяка една потвърждава истинността на записаното. В същото време няма разкопки, които да доказват обратното.

Археологията се смята за „ахилесовата пета“ на религията. И това е така, понеже в повечето от историите от различни религии по света липсата на археологически доказателства опровергава истинността им. Библията обаче не е религиозна книга! Тя е Божието Слово и Бог не говори за алтернатива или избор, които човек може да направи, ако поиска, а „заповядва на всички човеци навсякъде да се покаят“ (Деян. 17:30) и ние като Негово творение трябва да се подчиним, защото „Духът Божий ме е създал и диханието на Всемогъщия ме оживотворява“ (Йов 33:4).

Тук ще изброим само някои от многото археологически доказани библейски събития.

Библейско събитие	Археологическо доказателство
Градът на Авраам (Аврам) – Ур, който се споменава в Битие 11:31.	Доскоро наличието на този град е било под съмнение, но археологически разкопки са открили множество от къщите му, храмовете, дори и гробовете на царя и царицата.
Содом и Гомор – „Тогаваше Господ излял върху Содом и Гомор сяра и огън от Господа от небето“ (Битие 19:24).	Археолози са открили мястото, където тези два големи града са се издигали и са били разрушени. Изследвания са показали, че стените на Содом не са били разрушени хоризонтално (както повечето древни стени са бутнати/разрушени), а вертикално са били изравнени със земята.

Прекосяването на Червено море	Има много рисунки на египетски колесници от времето, когато израилтяните са били в плен – забелязва се, че колелата им са с по 4, 6 или 8 спици. Множество такива колела от колесници, покрити с корали, са открити на дъното на Червено море.
Египетският град – Питом, и египетският фараон, за когото четем в Изход.	Открит е древен египетски град със строителство, идентично до това, пояснено в Изход 1:11; 5:7. Открити са складове, долната част от които е съградена от тухли със слама, а горната – от тухли без слама. Също така са открити гробницата и мумифицираното тяло на предполагаемия египетски фараон от Изход – Neneptah II. Една песен, посветена на него, споменава Израел и смъртта на сина му – Изход 12:29.
„А Синайската планина беше цялата в дим, защото Господ слезе в огън на нея; и димът ѝ се вдигаше като дим от пещ и цялата планина се тресеше силно“ (Изход 19:18).	Предполагаемата планина Синай в днешно време се намира на територията на Саудитска Арабия; тя не е планината, която днес се нарича Синай (туристическа дестинация в Египет) и е по на юг на Синайския полуостров, чиято география не съвпада с никое от събитията, описани в „Изход“. На предполагаемата планина Синай, описана в Мойсеевата книга, ясно се вижда как камъните на самия връх са обгорени като от огън. Тази местност обаче от дълги години е строго пазена от арабската армия и всякакви по-подробни изследвания са невъзможни.
Числа 6:22–27	Открит е сребърен свитък от 600 година преди Христа, съдържащ тези стихове.
Числа 22–24	През 1967 година е открит надпис с пророчество за „Валак, Сепфоровият син“, което може да се намери и в Писанията.
Числа 33	Египетски карти, намерени в Карнак, потвърждават географията на маршрута, по който минава Божият народ в Изход.
Храмът на началниците на филистимците, който Самсон събори и уби 3000 души. (Съдии 16:29–30)	Мястото, където е бил съборен Храмът на началниците на филистимците и където и до днес са останките му, е известно.
3 Царе 6	Друг надпис, открит от археолози, гласи: „Домът на Йехова“ – както в Соломоновия храм в Йерусалим.

3 Царе 12:19, 20	На надпис, открит в Тел Дан през 1993, пък пише „Давидовия дом“, доказвайки, че Давид е бил истинска историческа личност.
Златните телци на Еровоам, които той направи, за да им се кланят израилтяните. 3 Царе 12:27, 28	Един от златните телци (на високите места) на Еровоам е бил открит при разкопки в града Тел Дан.
3 Царе 14:25, 26; 2 Летописи 12:2–9	Релеф, изобразяващ победата на Сисак над Йерусалим, открит в Карнак през 1799 г.
3 Царе 16:23, 24; 3 Царе 22:39	Царските сгради на Амрий и Ахаав, открити от археолози през 1933.
4 Царе 3:4, 5	Черният базалтов Moabite Stone, който е открит през 1868, описва битката между цар Миса от Моав и Ахаав, сина на Omri
4 Царе 10:31, 32	През 1846 е открит асирийски Черен обелиск с изображение на цар Ииуй.
4 Царе 10:35	Открит е също и Еврейски печат, на който пише „На ЙОАХАЗ, сина на царя“
Най-старите старозаветни свитъци. „Сега иди, напиши това пред тях на дъсчица и го отбележи в книга, за да остане за бъдещото време за свидетелство до века“ (Исая 30:8).	През 1947 година в една пещера в Кумран са открити „Свитъците от Мъртво море“ от млад овчар, които представляват старозаветни текстове, но с тази разлика, че са близо 1000 години по-стари от най-старите старозаветни копия, използвани дотогава. Най-удивителното е, че са напълно идентични и малките разлики се състоят в по-стара форма на някоя дума или малко по-различен словоред (не са смислови).
4 Царе 20:20; 2 Летописи 32:3–4, 30	Надпис, открит през 1880, описва строежа на „Водопровода на Езекия“
4 Царе 24:10–17; 2 Летописи 36:9	„Вавилонската плоча“ описва завладяването на Йерусалим от цар Навуходоносор.
2 Летописи 32:9	Релеф, открит в двореца на Сенахирим в Ниневия, около 1850 г. Изобразява обсадата на Лахис – още едно библейско събитие.
Йеремиа 36:4	Печат, датиращ от 587 г. пр.Хр., е бил открит при разкопки през 1986 г. На него пише „Принадлежи на Варух, Нириевия син“
Даниил 4:30	В 1880 г. са открити тухли във Вавилон с името „Навуходоносор“ на тях.
Наум 3:7, 15	През 1850 г. са открити релефи от Ниневия, които днес могат да се видят в Националния Британски музей. Те са почернели от унищожителен огън.

Матей 26:3	През 1990 г. в Йерусалим е открит гробът на Каяфа и семейството му.
„И като го вързаха, заведоха Го и Го предадоха на <u>управителя Пилат</u> “ (Матей 27:2).	Намерени са няколко надписа „Управителя Пилат“, които доказват съществуването на тази личност.
И когато някои говореха за храма, че е украсен с хубави камъни и с посветени приноси, рече: ще дойдат дни, когато от това, което гледате, няма да остане тук камък, който да се не срине (Лука 21:5, 6).	Огромната платформа, върху която е бил построен храмът по времето на Ирод, си е в Йерусалим и всеки може да я види, също така археолози откриват множество доказателства за разрушаването на Йерусалим през 70-а година след Христа, както и Господ Исус пророкува в същата глава.
„...Що е истина?...“ (Йоан 18:38)	През 1934 г. е открита малка част от папирус („Парченцето на Джон Райлгънд“), което съдържа този стих. Предполагаемият автограф е и най-старата вещ с текст от Новия завет, като изследванията показват, че е било написано, докато самият Йоан е бил жив, а нищо чудно и от него самия.
И смущението се разпростря по града; и като уловиха македонците Гаия и Аристарха, Павловите спътници, единодушно се спуснаха в театъра (Деян. 19:29).	Театърът, където са започнали безредиците, записани в Деяния на апостолите, е добре известна туристическа атракция. Също добре познати са много амфитеатри, пътища и други, споменати в същата книга.

Това са само една много малка част от буквално хилядите археологически доказателства, потвърждаващи, че всеки аргумент и всяко събитие, описано в Библията, което може да се провери по такъв начин, е вярно. Има също над 50 личности от Стария завет, които присъстват в небиблейски текстове, а на 12 от тях са останали и бюстове. От Новия завет информация има за 27 личности и в други хроники, като от тях 6 имат запазени и до днес бюстове (4-ма са римски императори).

Можем да продължим с още много подобни примери, от които дори може да ни дотегне, само че какъв е изводът от всичко това? Не се заблуждавайте, няма нищо случайно. Не е случайно и това, че авторите на всички книги на Царете и Летописите винаги описват събитията с такива детайли, като не спестяват имена на хора и градове, местности, времена и мерки. Това е написано с цел да може да бъде проверено, както в днешни дни е възможно, чрез археологията. Твърде вероятно е самите автори да не са ги писали с такава цел, но това е само още едно потвърждение, че цялото

Писание е Божовдъхновено, „ние непрекъснато благодарим на Бога за това, че като приехте чрез нас словото на Божието послание, приехте го не като човешко слово, а като Божие слово, каквото е наистина“ (1 Сол. 2:13).

Не противоречи ли Библията на науката?

Науката потвърждава истинността на Библията!

Следват научни открития, присъстващи в Библията, някои от които са написани 2000–3000 години преди официалното им признание.

Първо, добре е да се изясни на хората, които наивно твърдят: „Библията не е научно доказана“, че това е нелогично становище. За да бъде нещо научно доказано, то трябва да има следните три основни свойства: трябва да може да се наблюдава, да се измерва и да се повтаря. Неразумно е да се мисли, че това може да се приложи към исторически събития. Един прост пример е, че ние не можем да докажем научно, че Цар Борис III е управлявал България от

1918–1943 година, по простата причина, че това не може да се наблюдава, измери или повтори. Затова такива неща се доказват по исторически път!

Въпреки че на теория няма как да докажем научно книга като Библията, това не важи съвсем за нея. Защото в Божието Слово има много примери, доказващи научни истини, които в повечето случаи до скоро са били неясни или напълно отричани от научния свят. Разбира се, има и много неща, които все още нямат обяснение, но аз смятам, че Бог е промислил те да намерят своето научно обяснение, което Той все още не ни е открил. Все пак, както ще стане ясно, много от откритията, които ще разгледаме, са направени през последния век и има нарастваща тенденция, тъй като науката се развива много бързо: „затвори думите и запечатай книгата до края на времето, когато мнозина ще я изследват и знанието за нея ще се умножава“ (Даниил 12:4).

Още от самото начало, след грехопадението, хората са се отделили от Бога и винаги са се стремели да отрекат, че изобщо има Всевишен Бог, който е сътворил всичко и Който един ден ще съди цялото си творение. Това откъсване се вижда изключително ясно и днес, когато дяволът до такава степен е замъглил съзнанието на човека, че повечето хора дори не се интересуват, а приемат за вярно общоприетото мнение, което от своя страна е продиктувано, обикновено от властимащите в лицето на развити общности, страни, организации, медии и пр., както четем в Словото Божие. Обаче всички тези земни власти са подчинени на Княза на този свят – Лукавия. Това разбираме, когато самият той изкушаваше Господ Исус в пустинята и „му показва всичките царства на света, в един миг време, дяволът Му каза: На Тебе ще дам цялата тази власт и слава на тези царства, защото на мен е предадена и аз я давам на когото искам. И така, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое“ (Лука 4:5, 6, 7). Както знаем, дяволът не можа да изкуши Господа с това и Той му отговори с Божието Слово: „На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш“ (Лука 4:8).

Дяволът обаче си е намерил човеци, които да се преклонят пред образа му и да му служат в замяна на цялата тази власт. Това проличава и в наши дни, може би повече отвсякога. Тези човеци от своя страна му служат, като имат властта да манипулират мисленето и да заблуждават мнозинството от хората.

Следва

СЪЗДАТЕЛЯТ

Как да каже човек, че няма Бог,
когато всичко говори за Твореца велик,
от мъдрата моравка до синия кит,
свидетелства пилето със чурулик.

И за премъдростта Му голяма,
се пени, вълнува – бушува морето,
вълни се повдигат – вятър завява,
а рибите викат към Него в небето.

Кой ли създаде с разум човека,
дали не свири за Него нощем щуреца,
и не беше ли Той дет’ направи дървото,
на което пее всяка сутрин врабеца.

Кой утвърди небето, земята,
и чий глас издига с гръм планините,
не знаеш ли, че Той сътворил е водата,
и със гласа си насочва реките.

И Този Създател е преди всичко,
нима слънцето няма начало?
– Не само начало – има Началник,
и то Него слуша отпреди да е блестяло.

Всичко направил е за Своя прослава,
и то без колебание Му се подчинява,
защото със Своята мощ дарява живот,
та цяла вселена отчет Му дава!

Не си ли чувал, че всичко вижда и знае,
броя на всички земни пращинки,
звездите по име Той назовава,
пред Него са дните на све животинки.

Не направи ли нас от пръстта на земята,
която в миг Той сътвори?
Но човек съгреси, оскверни се земята,
затова трябва със огън да изгори.

Но чудно промисли Той път за човека,
път към спасение – от пламъка вечен,
изпрати Сина Си – Исуса Христа,
живота си да даде, за всеки грешен.

Георги Ръсовски

Начини за свидетелстване

Дейвид Сингър

Това, с което искам да започна, е една случка от ранните години на моето свидетелстване за Господа в училище, което не подбираше своите ученици и в което нямаше християнско свидетелство. По-късно разбрах, че има

още един вярващ в училището, който също така ходеше и в братско събрание. Аз го попитах дали е съгласен да започнем провеждането на християнски беседи през голямото междучасие, на които да каним ученици и да им разясняваме Словото. Той се съгласи да помага, когато му е възможно, но при условие, че аз организирам всичко. Християнската група започна няколко седмици след като бях пристигнал в училището и в началото бях учуден, че толкова много ученици я посещават редовно. Ние им благовествахме и им давахме възможност да задават въпроси. Дори имаше специален час само за въпроси в края на всеки срок. Всеки в училището знаеше, че съм вярващ, и никой нямаше проблем с групата. Това ми предостави много възможности да свидетелствам на колегите ми, тъй като всеки искаше да знае защо съм избрал да преподавам математика вместо религия. А моят отговор беше, че ако преподавах религия, всички щяха да си мислят, че го правя само заради парите. Но правейки го по този начин, моето свидетелство е по-силно, тъй като всеки вижда времето и енергията, които жертвам, за да донеса благовестието до учениците.

Много ученици чуха благовестието в тази група, като в началото се събираха около тридесет редовни ученици, а на специални случаи присъстващите са били над сто. Различните теми, които щяха да бъдат разглеждани по време на училищното събрание, се разгласяваха на дъсчици в коридорите, както и в моя кабинет. Имаше различни случаи, в които дори някои от моите колеги присъстваха, защото бивши техни ученици трябваше да вземат участие в събранието и да говорят.

Моята кариера като учител обаче трябваше да продължи в друго училище. И поради това имах много възможности да благовествам и да свидетелствам на различни хора.

От време на време ми се удаваше възможност

да каня други християни, които да говорят в училищното събрание.

Веднъж дори поканих един проповедник, който да говори на триста абитуриенти като част от тяхната подготовка за университета.

Някои години съм успявал да подтикна над осемдесет ученици да се запишат за младежките християнски

лагери, които в продължение на една седмица слушаха благовестието и се занимаваха с най-различни неща. Също така можех да им препоръчам различни занимания в местното събрание, както и да участват в организирането на събрания в шатра.

Аз разбрах, че когато живееш християнски живот и си вършиш работата съвестно и... „като на Господа...“ (Ефесяни 6:5-7), това е едно много голямо свидетелство за хората около тебе, това ти дава множество възможности да говориш за Божието Слово на колегите, въпреки че има и такива, които не харесват „новородените“ християни и го показват демонстративно. Когато колегите са в моята компания, обикновено не използват псувни и не богохулстват, а когато нещо такова се кажеше, някой друг го спираше, като казваше: „Дейв е тук!“ Ако пък някой от тях се затрудни при намирането на отговор на библейски въпрос, питаха мен. Друга възможност за свидетелстване имаше, когато някои от колегите ми ме питаха за допълнително четиво преди събранията и аз им показвах стиховете и поясненията им. Знаеше се, че аз не ходя по кръчми или други подобни места за рождени дни и не играя хазартни игри, и ако ми предлагаша нещо такова, обикновено друг отговаряше преди мен: „Дейв не прави такива неща.“ Това много помагаше на свидетелството ми – другите ме уважаваха, че наистина правя това, което говоря.

Според мен е изключително важно християните да се молят да си намерят работа, заради която да не се налага да правят компромиси с тяхното християнско свидетелство. Християните трябва да си търсят работа, чрез която да могат да благовестват на други. Това може би е едно от най-ефективните свидетелства за Спасителя в наши дни.

Статията се публикува с позволението на
Precious Seed

Искаш ли наследство?

Емилиан Борисов

Всички ние желаем да получим наследство в този свят – къща, апартамент, земя, пари, богатство, и то колкото може повече. Защо е толкова желано това? Този, който наследява, не влага нито труд, нито заплаща за това, което получава, тъй като друг се е трудил и е плащал за това, което наследникът ще вземе (защото, ако го платим, не е вече наследство, а е покупка). Желанието да получим наследство го има у всички, но знаете ли, че човек може да има сигурно наследство, което обаче не е земно? Да! Дори и този, който няма родители, може на бъде наследник! Как, ще попита някой. Отговорът е следният: всеки от нас може да наследи от Бога истинско нетленно богатство. Човекът Исус Христос, Който е и Господ, се потруди и страда точно за това – за да имаме наследство и да бъдем сънаследници с Него: „И ако сме чада то сме и наследници, наследници на Бога, и сънаследници с Христа“ (Римл.8:17). Но момент: за да бъдем наследници на някого, трябва да бъдем неговите деца, а как можем да станем деца на Бога, за да имаме наследство от Него? Това става, като всеки един от нас се покае за греховете си, поиска прошка от Бога и нов живот, който да бъде според неговата воля. Какво наследяваме от Бога?

1. Правда. Неговата правда не е като нашата правда. Това е състояние, без което никой не може да стои в присъствието на Бога.
2. Благословение и благодат. Това са реални подаръци за нашата душа.
3. Душевен мир. В този свят, изпълнен със стрес и несигурност, мирът е много потребен за нас.
4. Вечен живот. Господ е приготвил много по-добро място за тези, които са приели неговата жертва и стандарт.

Бог е протегнал своята любяща ръка и кани с любов всеки да получи това наследство чрез Христа, Който е Пътят към Бога и единственият начин, за да получим това прекрасно благословение.

Какъв е пътят, за да получим тези небесни

благословения и това неизразимо по своята стойност наследство? Сам Господ Исус посочи Пътя, по който това може да стане факт в живота на всеки. „Аз Съм Пътят, Истината и Животът“. „Покайте се и вярвайте в благовестието“. Възможно ли е да получим това наследство, без да се покаем? Не, защото

в този случай няма да сме деца на Бога и следователно няма да сме и наследници и вместо благословение има съд, тъй като грехът, който върши човек, е престъпление пред Бога, а всяко престъпление и беззаконие ще бъдат наказани. Всеки един от нас има нужда да бъде оправдан, за да не получи присъда, а това оправдание е възможно единствено чрез Исуса Христа, върху Когото падна наказанието за нашия грях. Той понесе върху Себе Си цялата тежест на Божието наказание поради моя и твоя грях, за да можем аз и ти да живеем, бидейки оправдани

чрез вяра в Него.

Някой ще каже: защо се занимавате с неща, които нито са потвърдени, нито доказани, а колко по-важни проблеми има на този свят. На този човек бих отговорил: човекът е създаден от Бога и за Бога, той е зависим непрекъснато от Него, макар да не го осъзнава и приема. Господ иска той да Му бъде покорен, за да го благослови (така както един баща е готов да даде винаги повече на това дете, което го слуша); ако не искаш, няма и да получиш, а който послуша, ще му се даде. Така както, ако някой усети болката от развалящия се зъб и не иска да отиде на зъболекар, той няма да получи помощ и ще остане с проблем, който никак няма да се оправи от само себе си, а ще се влоши и ще става все по-зле и по-зле. Но този, който отиде при опитния зъболекар, макар и да му е тежко и неприятно, когато гнилотата на зъба трябва да се изчисти, то после се радва, че е отишъл. Така е и с тези, които са се доверили на Бога – те никога не биват разочаровани от Него, но са благословени и радостни от това, че са в неговата мощна ръка.

Храна за развитие на Божиите чада

„Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят“ (Мат. 5:6)

Християните имат отговорността да пребъдват и да растат в Господа (1 Петр. 2:2; 2 Петр. 3:18), а Словото ни предоставя важна, разнообразна и необходима за това храна. В 1 Петр. 1:22–2:3 откриваме как можем да подхранваме този растеж.

ПРОТЕГНИ РЪЦЕ!

Християните са мишена за нападения (1 Петр. 5:8) и именно затова е важно да се работи заедно, във взаимопомощ. В основния стих Апостол Петър подчертава някои важни принципи на християнската любов:

Основа: Далеч от това да сме суетни или сантиментални, християнската любов е основана върху „истина“ (приемайки благовестието, което ни е дадено в Словото – 1 Петр. 1:22). Храната на християнина е комбинация от любов и истина (1 Кор. 13:6).

Функции: Стандартът за християнската любов е висок (1 Петр. 1:22) – тя трябва да е искрена, а не престорена, произтичаща от чисто сърце, изпълнено с ревност за Господа.

Насоченост: Апостол Петър говори за „братолюбието“ (виж също 1 Петр. 3:8). Най-важното нещо в нашето всекидневие трябва да бъде любовта към другите вярващи, което от своя страна води до индивидуален и до общ растеж.

Живот на практика: Добре е препратките към темата за „божествената любов“ в посланието да бъдат изучавани (1 Петр. 1:8; 1:22; 2:17; 3:10). От значение е последователността, с която се говори за любовта: любовта към Спасителя е най-големият ни приоритет, но оттам тя трябва да се прехвърли „един към друг“. Вземете под внимание това отношение на Божествена любов „един към друг“ в посланието на апостола (1 Петр. 1:22; 4:9; 5:5; 5:14).

НЕ ЗАБРАВЯЙ ОТ КАКВО СЪСТОЯНИЕ БОГ ТЕ Е СПАСИЛ!

Апостол Петър призовава читателите си да си припомнят своето спасение (1 Петр. 1:23 – бидейки „възродени“). Познавайки Божията

Хътчинсън, Белфаст

спасителна благодат, това „какъв съм аз“ трябва да влияе на „какво върша“ (какви дела имаме за Господа), а също и „какво искам“ (какви амбиции имаме).

Рождение: Увереността, че сме спасени, идва от нашето второ раждане („възроди“ – 1 Петр. 1:3), то е духовно раждане („от горе“ – Йоан 3:3). За да се произвежда християнски плод (да обичаме другите вярващи), апостол Павел отбелязва необходимостта да бъдем новородени, защото само тогава ние познаваме пълнотата на любовта, с която Бог ни е възлюбил, което ни дава свръхестествена мярка за любов (Рим. 5:5).

Библия: За спасението на вярващия и неговото развитие способства Божието Слово (1 Петр. 1:23–25). Посланието ни напомня, че Словото е жизненоважно за развитието (както водата – за растението); то свидетелства, че нашето спасение почива не на тленни неща, че Словото Божие представлява абсолютната истина (едно ключово определение на Бога, 1 Петр. 1:4, 18, 19). Божието Слово има Божествен произход (1 Петр. 1:23); то ни помага да дойдем до покаяние и вяра в Исуса Христа и да бъдем родени не от тленно семе, затова и Неговите дарове са неотменими (невъзможно да се променят) и трайни (за разлика от тревите и цветята – Ис. 40:6–8).

Благовестие: В Библията „благовестието“ е това, в което вярващият е повярвал (1:25), и това, в което и самите ангели желаят да надникнат (1:12).

Благовестието е вестта за спасение, което стана възможно чрез Господа Исуса Христа. Той дойде, умря на кръста, възкръсна от мъртвите и се възнесе при Отца, като изпрати Светия Дух. Чрез делото, което Той дойде да извърши на кръста, стана възможно да изкупи от властта на Сатана, греха и смъртта всички, които се покаят и повярват в благовестието.

ОТХВЪРАИ!

Както не всяка храна е здравословна, така и вярващият трябва да се въздържа от определени действия (1 Петр. 2:1) и да се опитва

да засища глада си със Словото и Спасителя (2:2-3). Нека обърнем внимание в този раздел на терминологията, която се използва, на нещата, пречещи да пораснем в истината и поучението, което можем да почерпим от наставленията на апостола:

Терминологии: Ние сме увещани да „отхвърлим“ тези неща, които няма да ни доведат до спасение. Струва си да прочетем някои други стихове от Новия завет, където намираме подобни изрази (Яков 1:21; Рим. 13:12; Еф. 4:22,25; Кол. 3:8; Ев. 12:1). „Думите на Апостол Петър представят картина на някой, който захвърля овехтяла и омърсена дреха“ (D E Niebert, 1 Peter, Moddy, 1992). Но точно тази промяна виждаме да се извършва в сърцата на онези, които са новородени, както е показано в Притчата за блудния син: баща му го облече в нова премяна и му даде нови обувки за нозете и пръстен на ръката. Той стана нов човек и вече не ядеше рошкови, с които се хранеха прасетата, но от трапезата на баща си. Така че по-скоро призивът на апостол Петър е към тези, които са вкусили, че Господ е благ, но още не са предали сърцата си напълно на Господа. Те трябва да отхвърлят тези отровни за сърцето ястия, като омраза, злоба, лукавство, та дано пораснат за спасение. Защото в едно сърце, което се е покаяло и е възродено, няма лукавство, то е чисто и негов Господар е сам Господ. Та нали смисълът на покаянието е точно това – да се покаеш, т.е. да признаеш греха си пред Бога и ако има лукавство и всякаква друга мръсотия, тя да бъде очистена, да бъдеш облечен в правдата Христова, чрез която единствено можеш да се явиш пред Бога. Един истински новороден човек няма вкус към покварата и лукавството, макар че не е невъзможно някой, който е новороден, да допусне неприятелят да посее тръни и репей в неговото сърце; това става тогава, когато не пребъдваме и губим чувствителност към съветите на Светия Дух, който ни наставлява във всяка истина.

Видове: Списъкът може да е малък, но последиците са големи. Ние трябва да отхвърлим следните неща: „злоба“ (новозаветната дума за поквара, 1 Петр. 2:16); „измама“ (лукавство, 1 Петр. 2:22); „двуличие“ (лицемерие, Мат. 23:28); „завист“ (недоволство) и „зло говорене“ (клевета; в 2 Кор. 12:20 използваната дума е „одумване“).

Поучение: Трябва да се отбележи, че нещата, които трябва да отхвърлим, се отнасят за нашето поведение и говорене. Ако дадем място на тези пороци, тогава духовното ни израстване ще спре и това ще стане явно и на другите. За Божиите чада няма почивка в духовното израстване. В момента, в който спрем, ние започваме да се връщаме назад.

ПРИЕМИ!

Далече от това да са суетни, вярващите трябва да се изпълват с Божието Слово.

Описание: След като Апостол Петър е говорил за „новорождение“ (1:23), не е чудно, че вярващият е оприличен на „новороден младенец“ (2:2). Това е ярък пример, че трябва да се храним с това, което развива духовното здраве и сила – Божието Слово.

Диета: „Млякото“ е определено като „чисто“ и „духовно“. Като Божие чадо трябва да се храним с Божието Слово. Всекидневното и системно четене на Библията гарантира, че тази диета ще е поучителна, разнообразна и насърчителна (Йов 23:12; Пс. 119:103; Йер. 15:16).

Задължения: Добра оценка на нашето духовно здраве можем да получим от това доколко се храним със Словото. Апостол Петър казва, че ние трябва да „желаем“ (или да копнеем, Рим. 1:11) учението на Писанията.

Резултат: Призивът на апостол Петър затвърждава чувството, че след като веднъж сме опитали от Христовата добрина (Пс. 34:8), ние ще се утвърждаваме в този път! Колко голям ни е апетитът спрямо Христа? Колко често се храним с добрата храна, която ни е приготвил Бог чрез Исуса Христа?

Развитие: Въпреки че съдържанието (и тона) е различно, си струва успоредно с това да прочетем и 1 Кор. 3:1-2; Евр. 5:11-14. Накратко, истинската храна на вярващия е Божието Слово и това е всичко, от което се нуждаем, за да се развиваме духовно.

ПОРАСНИ!

Като отхвърля греха (подчертано в 2:1) и като се храни със Словото, и е в общение със Спасителя (2:2-3), вярващият трябва да е сигурен, че ще расте по благодат. А растежът бива:

Добродетелен: Апостол Петър пише, че ние трябва да „пораснем“ (2:2). Четенето на Словото е добродетелно, тъй като ни развива и обогатява нашето знание за спасението и благословието, което имаме в Христа – и това несъмнено ще повлияе и на другите.

Последователен: Християнското израстване не става за един ден! Както и самият Апостол Петър свидетелства, ще има неизбежни възходи

и падения, но ние трябва да продължаваме да четем и да изучаваме Словото и да .

Очевиден: Другите ще могат да видят растежа и ще познаят тези, които имат общение с Бога и Неговото Слово (Деян. 4:13).

Статията се публикува с позволението на
Precious Seed

ЕДНО ПИСМО ОТ СОДОМ

Битие 14 и 15 глави

Драги ми приятелю Тидале,

Развълнуван сядам да ти пиша и да споделя с теб блаженството на моя щастлив живот.

След голямата война на нашата страна с Ходологомора и неговите съюзници, ние бяхме ограбени, страната ни беше разорена и опустошена, царят ни загина с тримата си съюзници в долината на смолните кладенци, но с мен стана това, което казва известната поговорка: „Нешастието на едни носи щастие на други“.

Чудя се от къде да започна. Нека почна от богатата, които природата тук вече няколко години ни изсипва в пазвата. Нивите, лозята, овощните градини, просто напълниха хамбарите, бъчвите и всяко скривалище за произведенията на земята. Добитъкът, овци, камили, коне и катъри препълниха кошарите. Мляко, масло, сирене и каквото ти душата пожелае, има в изобилие и до пресищане.

Това лято изградих новата си къща, ожених сина си и идващата седмица ще сгодя дъщерята. Тя отива в един дом не по-злепоставен от нашия, както се казва: „Излиза от мед влиза в масло..“

Тези дни пристигат търговци от Сенаар да закупуват добитък, вино, масло, жито и овощия. Имам надежда за добри сделки.

Нека ти кажа нещо и относно това как си прекарваме времето. На първо място след труда, който е както ние го наричаме – „неизбежно зло“ - устройваме си гощавки, игри, спорт, музикални нощи и всичко, което ни дава богато удоволствие - удоволствие до пресищане. Хубав е светът, драги ми Тидале, боговете, ако ги има, не биха могли да направят по-добро нещо от света. Свещениците приказват за друг някакъв свят - свят на духовете, но и те бързат да вземат своя дял тука на земята и то не по-зле от нас.

Щях да пропусна да ти обадя за едни кажи го куриоз - смешка.

От няколко години насам живее между нас един чужденец, казва, че бил Халдеец, нарича се Лот, с жена и две дъщери. Той е една особена личност, казвам ти драги Тидале.

Вярва, че във вселената има само един Бог, който е направил небето и земята, а за нашите богове говори, че били човешка измислица. Чудак ти казвам. Но ние не му обръщаме никакво внимание. Говори още, че животът ни бил лош, че сме нямали в себе си Божий страх. Нарича нашите удоволствия разврат и други подобни.

Нещо най-ново. Сега току-що дойде синът ми и ми съобщи една приятна новина.

Нашите съграждани тази вечер около залез слънце видели, че Лот посрещнал на улицата двама чужденци, чудно красиви младежи. Тази вест светкавично се разнесла из целия град и възбудила гражданите до толкова, че всички тая вечер, отиваме при Лота, за да вземем младежите да ги запознаем с нашите нощни веселия.

Утре ще продължа писмото си, за да ти разкажа за нашите преживявания, които ще имаме тая нощ с новите ни гости.

.....
.....
Содомецът не могъл на другия ден да довърши писмото си, не могъл да продаде от богатството си една част на очакваните Сенаарски търговци, нито могъл да сгоди дъщеря си, защото при изгрева на слънцето Божия огън изгорил негестивия град с жителите му.

Подобна съдба очаква и днешния световен жител, предупреждава нашия Спасител Исус Христос.

Алегория за Работодателя,

Емилиан Борисов

Който дава много добра работа

Една страна изпаднала в голяма криза, която била толкова тежка, че се наложило да взема заеми, но вместо да се оправи, ставало още по-зле. Толкова била задлъжняла тази страна, че дори всеки поданик да би дал всичко, каквото има, дори и живота си, не би било достатъчно, за да се плати дългът. Чул и видял това един много почтен, силен и богат човек, велик Цар, и решил да помогне. Аз бях приближен на този Цар и реших да опиша това, което той направи за спасението на страната и на всички в нея.

Ето какво направи Той. Прати сина си да плати целия дълг и да покаже на жителите на тази окаяна страна една нова алтернатива за бъдещето, а плащането на дълга беше първото и най-важно дело, което той стори, за да може техният живот да се преобрази и те да не живеят повече постарому. Царският Син и всички Негови служители искаха да дадат една по-добра възможност, благодарение на която поданиците на тази страна да не бъдат повече длъжници, дори обратното – да са богати и

да могат да помагат и на други. За тази цел се разлепиха из цялата страна обяви за работа, която беше много добра – висока заплата, добри условия, много поощрения, а освен всичко това работата бе постоянна и гарантираща сигурно бъдеще. За съжаление някои, успокоени от това, че дългът е платен, въобще не обърнаха внимание на обявата и пожелаха да продължат живота си постарому – в сиромашия, трупайки нови задължения. Казаха си: я да продължим да си живеем постарому, добре ни беше да правим, каквото поискаме, и да живеем, както намерим за добре. Други видяха в новата алтернатива блестяща възможност за себе си и своите семейства и направиха усилие да се явят на събеседване с Работодателя – така се събраха доста желаещи. Случи се така, че имах възможност да чуя как Царя разговаря с кандидатите за работа.

Навън чакаха всякакви хора (понеже страната беше много голяма), от различни националности, красиви и грозни, някой бяха с много мръсни дрехи, други имаха вид на

заможни, имаше и мнозина, които бяха с недъзи – незрящи, парализирани, инвалиди.

Тези, които чакаха на опашка, започнаха да влизат един по един и аз дочух някои от разговорите. Едни казваха: Аз искам да работя 5 часа, защото работя и на друго място. Аз мога и искам да върша това и това... Други се пазаряха: Ще работим 6 часа, но да не бъде твърде тежко, защото имаме много други ангажменти и не искаме прекалено да се изморяваме... Трети пък изискваха: Ще работим 7 часа, но само да не е от сутринта, защото трябва да се отворят сергиите, да се закарат децата на училище, да се напазарува... Имаше и по-работливи, които казваха: Ние ще работим 8 часа, но при едно условие – никога да не бъдем задържани повече от минута, защото времето ни е изключително разпределено и планирано и всяко забавяне би ни причинило много обърквания и проблеми. С почуда видях, че никой от тези хора не беше нает на работа, защото всеки имаше претенции и хем искаха да се ползват от прекрасните условия, които предоставяше работата, хем да не се откъсват от стария си начин на живот. Освен това нито един не благодари на Царя за това, че е платил техния дълг, те ходеха като замаяни и имаха вид като че ли не бяха на себе си; явно състоянието им не позволяваше да осъзнаят колко много е направил Той за тях, въпреки че в обявите за работа бе подробно описано как синът на Царя е платил дълга, на колко е възлизал той и защо го е направил, така че всеки, който е видял обявата, е знаел за това. Започнаха да влизат и някои от хората, които бяха доста мръсни и някои от тях бяха и с недъзи. Като се явиха пред Царя, те не бяха многословни, даже бяха доста мълчаливи. Срамуваха се и не искаха да погледнат Царя в очите; въпреки всичко събраха сили и първо Му благодариха, че е платил техния дълг, и понеже знаеха, че ако не започнат тази работа, няма да стигнат далеч, казаха: Съгласни сме с всички условия и желаем да работим, защото няма друго място, където да отидем и да имаме толкова добри условия. Когато чу тези думи, Работодателят много се зарадва, както и всички негови служители (включително и аз), защото точно такива работници търсеше Той. Тези хора бяха одобрени и приети на работа. По заповед на Царя на одобрените бяха дадени нови дрехи, на тези, които бяха с недъзи, им се направиха нужните операции, които винаги завършваха успешно и възстановяваха изгубената функция на 100%. Приетите получиха и ново жилище,

където всичко беше ново, чисто и красиво.

Благодарни за всичко това, което Царя направил за тях, те толкова много го възлюбиха, че Му работили с цялото си сърце, отдавайки всичко за Него.

Драги читателю, тази история може да бъде реална и днес за теб, но да уточним, че тази „работа“ не е земна, а работодателят не е човек, защото едва ли има такива. Тук става дума за Бога, Който е Този щедър работодател, Който изпрати своя Син – Исус Христос, за да бъдем спасени и нашият дълг от грехове да бъде платен. Това обаче не ни прави автоматично вярващи и угодни на Бога човеци, но ако послушахме Работодателя и дойдем на себе си, и приемем неговите условия да се покаем за греховете си, за да Му служим, то наистина ще получим благословение и вечен живот. Амин.

2012

Гласове се чуват
за края на света.
Кои ли ще размислят
за Бог и вечността?

За светлия ни празник
Рождествен за Христа
не се спомена никак,
освен във черквата.

Тъй светът се гърчи
и няма лек и цар.
Там где за Бог се мълчи,
вилней греховний звяр.

Които сте спасени,
вдигнете сяен взор.
Спасителят ви чака
сред ангелския хор.

А песента небесна
не схваща я светът,
че сила поднебесна
му мъти днес умът.

Анион Ръсовски

ДОБРИ ВЕСТИ ОТ НЕБЕТО

ИЗБОР

С относителните възможности, които има почти всеки един от нас, особено преди празници въпреки все повече налягащата ни беднотия, е обичайно да се изправим пред избора какъв подарък да изберем, като понякога това може да се превърне в истински проблем. Какво ще изберем от добре заредените рафтове на

магазините? Къде ще отидем за празниците? Какви дрехи ще носим? Какви подаръци ще купим за любимите ни хора?

Когато обаче става въпрос за спасението на нашите души, изборът е ограничен, защото има само едно средство, с което греховете ни могат да бъдат простени и душите ни да бъдат спасени. Има само един Спасител, който може да ни спаси от ада, от закона на греха и на смъртта. „И чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между хората, чрез което трябва да се спасим“ (Деян. 4:12). Така ние никога не можем да се объркаме, що се отнася до избор на път за нашето спасение. Просто този избор е сведен само до един път на спасение без право на собствен избор. Не ни се препоръчва да изберем нашия собствен начин, а трябва да приемем Божието предложение за спасение в заместническата смърт на Неговия Син. И това предложение от Божия страна по-скоро има характер на заповед, тъй като Бог „сега заповядва на всички хора навсякъде да се покаят, тъй като е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез Исуса Христа“. Бог заповядва, но ние можем само да умоляваме погиващите хора да се примирят с Бога. В каквато и страна да живеем, от каквато и националност да сме, има само една врата към небето – самият Господ Исус Христос. „Аз съм вратата: през Мене ако влезе някой, той ще бъде спасен...“ (Йоан 10:9).

Независимо от раса или религия, социален статус или академични постижения, спасението може да се получи само чрез покаяние и вяра в Христа. Няма свещеник, светия или патриарх, който да има силата да спаси душата ни за вечността. Няма друг посредник между нас и Бога освен Господ Исус.

„Животът се намира единствено в Исуса, само там ти можеш да го намериш.“

Непозволявай да бъдеш насочен в погрешна посока, не губи пътя си в лабиринт от човешки идеи и философии, а слушай Онзи, който даде живота си за Теб, за да получиш даром това, от което най-много се нуждаеш – живот, и то вечен. „Който вярва в Мене, има вечен живот“ (Йоан 6:47). „Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и аз ще ви успокоя“ (Мат. 11:28).

Тук въпросът дори не опира до избор, защото какъв избор може да има давещият се? Когато той усети, че се дави, дали започва да умува: да се хвана ли за спасителния пояс, или да се удавя? Въпросът тук е на живот или смърт – Христос или светът, грях или спасение, от това зависи твоята съдба през вечността. Нищо друго не е от толкова голямо значение и с такива дълбоки последици както за годините живот, които имаш на тази земя, така и за вечността. Благовестието е провъзгласено! Спасителният път е даден! Всеки човек ще бъде отговорен пред Бога! Никой друг не може да направи този избор вместо теб, много хора ще се опитат да повлияят на твоето решение, но в крайна сметка трябва самият ти да решиш. Трябва обаче да знаеш, че спасението не е в това да решиш да следваш Христа. Искане се много повече! Искане се покаяние и вяра в Исуса Христа. Искане се отговор от страна на Спасителя, че ти си приет в Неговия дом. И когато получиш този Божествен отговор в сърцето си, тогава ти самият ще знаеш, че си роден отново, че си спасен и си въдворен в Божия дом.

В Мат. 27:22 Пилат пита: „Тогава какво да правя с Исуса, наречен Христос?“. Множеството отговаря: „Разпни Го“. После Пилат получава съобщение от жена си, която го призовава: „Не струвай нищо на Тоя праведник“ (Мат. 27:19). Юдеите протестирали и лукаво се провикват, когато забелязват отслабване на решимостта на Пилат: „Ако пуснеш Тогова, не си Кесарев приятел“ (Йоан 19:12). Съвети идват от всеки ъгъл, но Пилат се вслушва в гласа на тези, които мразят Господа Исуса. Той послуша гласа на нечестивото си сърце!

Какво ще правиш с Исуса? Ще го приемеш ли в сърцето си, където Той трябва да бъде Господар? От това зависи къде ще бъдеш във вечността, защото там, във вечността, има само две съдби, вечен живот или вечно осъждане, и когато животът свърши, останалата част от твоето вечно съществуване ще продължи на едно от тези две места.

„Къде ще си във вечността?

Мислиш ли, грешниче, сега?

Безценна имаш ти душа,

отговори: къде ще си ти?

Дали в радостта или в скръбта?

Къде ще си през вечността?”

Нито земната печалба, нито мимолетната слава могат да компенсират загубата, която ще понесеш, ако направиш грешен избор по отношение на Христос. Потърси Господа, докато може да се намери, „изкупвайте благовремието, защото дните са лоши“.